

Moje vranje ptice

Nebo je prazno
na predvečer
vélikega travna.

Niso ali
ne bodo
prišli –
vihárniki z juga?

Gnezda so jim
zazidali.

Le eno sámcato
saméva
in čaka
nanje.

Premajhno
za vse.

Kdo je utišal
njihov ščebét?

Pod oblaki
kroži sokol.

Kakšna bo
vígred,
kakšno poletje
brez žvižgov

teh spretnih,
urnih,
urnih ptic?

Vsak leto
doslej
so gnezdile
v zidu naše
shrambe.

Obrnem list
na koledarju
in se znova
hrepeneče zazrem

v sinje nebo.

Šifra: *Quis scribit?*

Grenkoslad

Če ne boste slikali
všečno,
ste obsojeni
na stradanje!

On je že vedel,
še predobro
je vedel.

Napisal je nešteto
pisem.
In prosil. –
Ne zase. –

Za lačno mater
svojega sinka,
za bolno mater
svojega otroka.

Ker ji je stregel
in ni mogel slikati.
Ker ni imel slik
naprodaj,
ni imel s čim slikati,

da bi upnikom
poplačal dolgove.
In vendar. –

Četudi je na koncu
odšla,
četudi je tudi
sin
na koncu
odšel

in četudi
ni vedel,
kam so odšli
preostali,

ni nikoli
odnehal.

Slikal je,
ko je napočilo
štirinajsto in
naslednja leta.

Slikal je tudi
kasneje. – Napol
slep

in nenehno
nezadovoljen
s tem,
kar je naslikal,

ker ga je
sonce
neprestano
prehitevalo

z menjavanjem
svetlobe in barv,
čeprav je
slikal

od zore
do mraka.
A kljub temu. –

Živel je,
da bi slikal,
kar skorajda
ni več mogel
videti.

Zato
brez strahu
odprí,

ko
grenko sladki
glad
potrka ti

na dúri.

Šifra: *Quis scribit?*

Drevo v čolnu

Drevo v čolnu,
s krošnjo iz ivja
in cvetja,
sámo pluje
po brezdanjih vódah.

Skozi koš na jamboru,
tam nekje, med zimo
in vígredjo,
v naročje globočin
zdrkne daljnogled.

Sedaj zre skozenj
okó kítovke
in sledi zvokom
pojočih velikanov,

ki osameli plavajo
v širjavah
oceana.

Šifra: *Quis scribit?*

Hánin kovček

Čisto na vrhu tičí –
Hánin kovček.

Dolgo je že,
odkar so nanj
napisali: »Hana,
das Weisenkind«

in jo poslali
zdoma.

Nato so ji
vzeli,
kar je prinesla
s seboj.

Mar je bil
v kovčku
medvedek,

porumenela
fotografija,

ogledalce
in
glavníček,

pletena
jopica,

morda
nogavice?

Kdo bi
vedel?

Eno je
gotovo:

Hana,
»das Weisenkind«,

že dolgo, dolgo
kúka z nebes

in varúje
zaklade
svojega kovčka,

ki še zmeraj
tičí
na vrhu rjavega kúpa

kartonske prtljage
brezimnih.

Šifra: *Quis scribit?*

Zgodba s pahljače

Davno tegá
so ga prosíli,
da napiše zgodbo
na razpeto
pahljačo.

Ustregel jim je,
čeravno je vedel,
da se bodo z njo
le pahljali

in drugim
z nje
brali
vsako tretjo
besedo.

Čigava je? –
Zgodba
z zaprte
pahljače?

Pisarjeva ne!
še manj njihova,
ki ne marajo
ne zanjo
ne zanj.

Lahko le ugibamo,
ali pa ne.
Kakorkoli:
kar je bilo,
več ne bo.

Ko listje odpade
s krošenj dreves,
ni več mogoče
prižigati sveč
na sveži gomili.

Šifra: *Quis scribit?*

Ogléni očésci

Bíva v špranji zidú.

Njegovo kamnito
domovanje
je skromno,

pokrito le s tanko plastjo
suhih vejic.

Čeprav ždi
v višini tvojih oči,
ga le težka opaziš. –

Rjavo bitje
oglénih očésc.

Ne, ne,
ni ta,
ki ti izmakne
mrvico z mize.

Ko bi mogel,
bi počakal,
da vzide mesec,

ustavil bi čas,
da potoneš v napevu,
ki milo odzvanja
po grajskem
dvorišču.

Ko bi mogel,
bi ustavil čas,
da slišiš
slavčevo pesem.

Šifra: *Quis scribit?*